

Bílá je barva tvoje

Dalibor Boubín

Chybíš mi.

Pohlédnu do tmy. Přes záři reflektorů nerozeznám v hledišti ani jedinou tvář. Popravdě ani nevím, jestli tam někdo je. Prý je vyprodáno. Kousnu do hubičky. Profesor Holý by mi dal pohlavek. Do hubičky koušou jen ignoranti, rozzuřil by se. Škoda že tu není. Záhlavec bych teď potřeboval. Místo toho ubližuji zubní sklovině i tomuhle nevinnému nástroji. Musím. Bolest je jediné, co mi zbylo.

Nemůžeš hrát, když ti teče nudle, vrazil by mi pan profesor další. Já vím, vykoktal bych. Potlačoval bych touhu saxofon rozšlapat. Jak já ty lekce nenáviděl. A přitom bez nich bych tě nikdy nepotkal. Ale ani bych tě pak zase neztratil. Co je horší? Já v tom mám jasno.

Nadechnu se. Nechávám prsty tančit po klapkách. Ve třetím taktu mě podpoří bubny. V pátém klávesy. V první repetici ostatní dechy. Zavírám oči. Jsi se mnou. Jsi ve mně. Stýskáš se mi. Zasmála by ses té frázi. Kdybys tu byla.

Stoupáme na Borůvkový vrch. Teď bych měl přenechat doprovod ostatním a začít zpívat. Dnes ale ne. Bez tvého hlasu už tenhle song nikdy nebude kompletní. Víc než rok hrajeme jen instrumentální verzi. Nemůžu jinak. Nedokázal bych slibovat, že se v červnu vezmeme, komukoli jinému. Protože v tom deštivém měsíci pro mě skončil svět.

*

Jsou dny, kdy se daří. Někdy, a to mnohem častěji, si život jen tak plyne. Klidně. Bez emocí. Bez překvapení. A pak jsou tu ty chvíle, které by člověk ze svého kalendáře nejraději vyškrtl.

„Hele, Dejve,“ zachraptělo ve sluchátku, „já nemám bubny.“

Déjà vu je svině. Hlavou se mi prohnal uragán vzpomínek a žádná z nich nebyla příjemná.

„Jak jako že nemáš bubny?“ pokusil jsem se zklidnit tep.

Ta tekutá červená mrcha uháněla krevním řečištěm určitě dvakrát rychleji než ještě před minutou. Když mi tenhle průplach zkroutil obličej do děsivé grimasy naposled, byl z toho kolosální průšvih.

„No jsou zamčený dole v kulturáku,“ vykoktal zkreslený hlas, „a správcová je někde u příbuzných na Šumavě, či co.“

Měl jsem plné zuby bubeníka bez bubnů. Nejednalo se o jeho první přešlap. Vlastně k sečtení koncertů, kde tenhle pitomec něco nepokazil, by mi hravě stačila jedna ruka. Zavřená v pěst.

„Víš co,“ dal jsem průchod své mizerné náladě, „už mi nikdy nevolej.“

Chtěl jsem mu říct, kam si může své bubny strčit, ale jel jsem už měsíc ve vulgarismové odvykačce. Kdybych teď z pusy vypustil to temné místo pod jeho zkřivenými zády, zase bych do toho spadnul. Za to mi ten idiot nestál. Raději jsem našel číslo na Jiřího.

„Čau, Georgi,“ šel jsem rovnou k věci. „Vybuchnul mi bubeník, neměl bys dneska čas?“

„Jo,“ prohlásil.

Bez mrknutí oka jsem mu slíbil honorář, který budu muset zadotovat ze svého. Jenže bez bubnů by to dneska prostě nešlo. Potřeboval jsem ho a on to sakra dobře věděl.

Hodinu a půl před začátkem už měl své hračky rozestavěné. V tomhle na něj byl vždycky spoleh.

„Mám problém,“ přihnul se ke mně později odpoledne.

Ať to nejsou střevní potíže, modlil jsem se. Nebyly. Ne že by to bylo o moc lepší, ale alespoň jsme se mohli pokusit ten kus, který někde cestou ztratil, sehnat. Místo, abych pokračoval v ozvučování stage, šel jsem dozadu zase telefonovat. Nobelovku vynálezci mobilu.

O půl hodiny později, když jsem se v šatně navlékal do mundůru, zabušil někdo na dveře. Dovnitř nakoukla vyleštěná hlava.

„Nějakej maník vám prej přivez prostitutku,“ zachraptěl chlap z ochranky.

Nějaký špatný vtip? Střílí si ze mě? Nebo mě jen zkouší osud s tou svou neochvějnou jistotou, že ještě něco snesu? Než jsem stihl cokoli říct, ustoupil ten borec trochu stranou a dovnitř se vevalil Karlos. V patách za ním vstoupila... bohyně. Zlaté vlasy. Celá v bílém. Dokonalost v lidském těle. Tohle nemůže být... a v tom mi to došlo.

Zatímco jsem se ještě brodil dosud nepoznanými pocity, zavibroval můj telefon. Mávnul jsem na borce z ostrahy, že je všechno v cajku, a hovor přijal. Holohlavec za sebou tiše zavřel. Jako vážně na mě těsně před tím mrknul?

„To si fakt děláš srandu!“ Katastrofy si dnes daly sraz. „Chápeš, že za půl hodiny začínáme, a ty mi teprve teď zavoláš, že nemůžeš zpívat?!“

„Já bych mohla,“ špitlo to za mnou. Chvíli trvalo, než si tahle informace proklestila cestu blátem mých rozbouřených smyslů. Pak jsem udělal to jediné, co jsem v danou chvíli mohl. Zavěsil jsem a otočil se k příchozím.

Karlos mi podal igelitku. Nemusel jsem se ani dívat dovnitř. Skrývala pedál ke šlapáku, obecně známý pod názvem šlapka. Chudák kluk v černém tohle ale nemohl tušit. Jeho svět byl v mnoha ohledech černobílý.

„Ségra si vás chtěla poslechnout,“ pravil Kája zvaný Karlos.

„Slyšel jsem něco o tom, že byste mohla?“ zopakoval jsem naivní příslib.

Než stihla odpovědět, zase se do toho vložil její bratr: „Má konzervu. A ty vaše sračky doma prozpěvuje pořád dokola.“

Pustit k mikrofonu někoho, koho jsem ještě nikdy nejen neslyšel, ale dokonce ani neviděl, je o hubu. Měl jsem ale na vybranou? Sáhl jsem do pouzdra, hodil jí první part a povídám: „Na tři.“

A pak jsme vystoupali na Borůvkový kopec. Oči už svůj názor měly. Teď se do ní zamiloval i sluch. Znamení. Nový začátek. A taky můj konec. Což jsem ale tehdy ještě nevěděl.

Šel bych do toho i s vědomím, že ji za půl roku ztratím? Že budu koukat, jak černý vak mizí v útrobách stejně temného auta? Že ji ten frajer v mercedesu sestřelí na přechodu, protože ... Proč vlastně? A není to dneska už jedno?

*

Ted' bychom šli do posledního dvojhlasu. Vítr si hraje v proutí vrby a my bychom si před tisícíhlavým obecenstvem vyměnili své sliby. Místo toho nechám utichnout doprovody. Zůstávají už jen bubny, protože ty nás tak nějak seznámily. Pamatuješ, dívko v bílém?

A i když už nejsme spolu, jsi stále mou částí...

Nadechnu se k sólu. Slyším tvůj hlas. Je mi líto, že v tomhle sále jsem tvůj jediný posluchač. Taková škoda. Taková marnost. Slzy zkoušejí prorazit zavřenými víčky. Nebráním jim. Stejně na mě kašlou. Stékají po tváři a jen ti, kdo jsou ke mně nejbliž, je možná rozliší od potu.

Jen tys mě dokázala povzbudit...

Zakloním se do posledních taktů a pak nechám zaznít závěrečný tón. Záměrně ho protahuji, co to jde. Otevřu oči. Reflektory mě bodnou až do mozku a já málem ztratím rovnováhu. Zlomím se v pase, dopadnu na kolena, ale pořád táhnu ten finálový výdech, jako bych tě jím mohl přivést zpět.

Na Borůvkový vrch.

Okamžik absolutního ticha. Pak výbuch. Dva tisíce dlaní plácají jedna o druhou. Někdo zapíská. Zvednu pohled do hlediště a najednou vidím stovky malých světýlek. Míhají se v rytmu stoupajícího aplausu, zatímco brečím jako želva. Nedokážu vstát. Nevím, jak bez tebe zvládnou další den. Další koncert. Další rok...

Stýskáš se mi.